

A TEMPO: Malo drugačija zajednička tradicija

Publika A tempa posljednji nekoliko godina navikla je da u programu ovog međunarodnog muzičkog festivala, osim klasičnih, čuje i izvođače drugačijih profilacija. Poput gostiju iz, mahom, istočne Evrope koji su na scenu Crnogorskog narodnog pozorišta donijeli drugačiji zvuk, i publika sinoć u atrijumu Kapital plaze bila je u prilici da čuje obrade tradicionalnih melodija.

Objavljeno: 22. 04. 2016 - 14:59

Promjenite veličinu teksta:

Komentari (0)

U nesvakidašnjem ambijentu ovog poslovno-rezidencijalnog zdanja, čule su se zurle i tapane grupe *Maleševske zurle* i bleh orkestar koji nosi naziv svog vođe, **Uska Kana**.

U Crnoj Gori prvi put su četiri člana *Maleševskih zurli*, vođa **Farina Milaim Destanovski**, drugi zurlaš **Mehmet Demirović**, **Omer Omerovski** tapani i klavijaturista **Nedže Talimanovski**.

- Predstavili smo se muzikom koja je dio naše, romske tradicija, ali smo je uradili kao savremene etno kompozicije, tako da mogu da je prihvate i ljudi u Crnoj Gori. Uostalom, zurle se kao instrument mogu naći i u Crnoj Gori. Zato je ovakva muzika i ovdje poznata - ispričao je **Farina**, koji je dobar dio svog profesionalnog angažman vezao za inostranstvo.

On ističe da zurle u Makedoniji predstavljaju tradicionalni instrument koji datira odavno, a čijeg se zvuka stariji mnogo bolje sjećaju. Danas je i sve manje majstora koji znaju i mogu da naprave taj instrument.

- Teško ih je napraviti: treba uzeti odgovarajuću mjeru, naći nekoga sa mašinama... U Makedoniji postoji više majstora za zurle koji najčešće rade privatno u svojim radionicama. Najbolji je majstor koji radi za naš poznati narodni ansambl "Tanec".

Kako nam je ispričao **Farina**, njegova porodica je već generacijama poznata po izvođačima na tradicionalnim instrumentima, prije svega zurlama.

- U mojoj porodici su svi zurlaši, i svi sviraju još tapane. Moj otac je svirao zurle, a moj djed **Dželim Ristanovski** je u "Tanecu" tako zaradio penziju. Imam bratanića koji je u Americi i on tamo isto svira. Dakle, tradicija se nastavlja. Pa iako danas više nema takve muzike, na nekim svadbama i dalje mogu da se čuju samo zurle i gajde. To je dio naše istorije, naše tradicije. Ne znam da li kod vas ima festivala gdje mogu više da se čuju ovakvi ansambli, ali ako ima vjerovatno je rijetko, kao što je to slučaj i kod nas. A što je najčudnije, ovakvu muziku lakše i brže prihvataju u Njemci, Amerikanci, Francuzi, Holanđani, i odlično prihvataju to što mi sviramo - dodaje naš sagovornik.

Osim dvije zurle i dvije tapane, orkestar koji predvodi ima još članova, pa u tom "uvećanom" sastavu obično nastupaju na festivalima takozvane "svjetske" (*world*) i etno muzike. Zato kaže da će se uvijek rado odazvati pozivu da svira u Crnoj Gori.

- Tu smo da bismo svirali - zaključuje on.

Najveći dio večeri obilježio je nastup nagrađivanog makedonskog sastava trubača **Uska Kana**. Njegov mlađi sin, **Demir Kanturski**, i podgoričkoj publici je pokazao dio svoje virtuozne tehnike za koju je više puta nagrađen.

- Dopao nam se nastup u Podgorici. Publika nas je prihvatila i veoma mi je drago zbog toga. Svirali smo duže jer nam je bilo dobro na sceni, a inspirisala nas je i divna publika. Ma, mi možemo cijelu noć da sviramo - s osmijehom kaže **Kanturski**.

Sastav koji ne nastupio u Podgorici još čine trubač **Delsin**, druga truba **Emrah**, baritonisti **Ferdžaj**, **Ahmed** i **Elmer**, **Eštref** na tapani, bubnjar **Demir** i klavijaturista **Iļjas**. Glavni "krivac" za saradnju sa *Muzičkim centrom Crne Gore* i gostovanje na *A tempu* je njihov menadžer, **Marin Demirovski**. Pa, iako ovaj festival u Podgorici privlači mahom ljubitelje klasične muzike - drugačije od one pred kojom bend *Uska Kan* obično nastupa, naš sagovornik priznaje da je njima - svaka publika ista.

- Do sada nisam imao loš koncert jer smo uvijek dobro prihvaćeni od svake publike. Ali, moram da kažem da sam i ja klasičar: student sam Muzičke akademije u Skoplju, u klasi profesora **Vasa Ristovskog**, i studiram trubu. A način na koji ja sviram dio je tradicije. Moj otac, **Uska Kan**, je trubač, i moj djed, i moj pradjed. Ta vještina se prenosi s generacije na generaciju. Ne znam koliko seže u prošlost, ali ova tradicija traje mnogo duže nego što se pamti - ispričao je sagovornik *Portala Analitika*.

Pa, iako su repertoari na kome je porastao i sa kojim je svakodnevno na sceni značajno različit od onog koji izvodi na studijama, on ima kratak odgovor kako se taj problem prevazilazi.

- Jeste teško, ali jakom voljom i vježbom sve se postiže. Uostalom, to je način života. Cio dan sam sa trubom okačenom o rame. Ništa drugo u životu ne znam da radim - zaključuje naš sagovornik.

Podsjećamo, *XV A tempo* večeras će biti zatvoren izvođenjem *Devete simfonije Ludviga van Betovena* na Velikoj sceni *Crnogorskog narodnog pozorišta* od 20 časova.

K.J.

Foto: *MCCG/Duško Miljanić*